

ГРУЈИЦА И ПАША ОД ЗАГОРЈА/ВУКОВА ЗБИРКА

1. Књигу пише паша од Загорја,
2. Те је шаље на Грахово равно,
3. А на руке Милутину кнезу:
4. "Милутине, од Грахова кнеже!
5. "Готови ми господска конака:
6. "Очисти ми тридесет одаја
7. "За мојијех тридесет делија,
8. "Набави тридест ђевојака
9. "У твојијех тридесет одаја
10. "А на мојих тридесет делија;
11. "Мене простри на бијелој кули,
12. "Ту нек буде твоја мила ћерка,
13. "Мила ћерка дилбер Иконија,
14. "Да је љуби паша са Загорја."
15. Оде књига од руке до руке
16. Докле дође на Грахово равно
17. А на руке Милутину кнезу;
18. Када кнеже књигу проучио,
19. Уд'рише му сузе од очију.
20. А гледа га ћерка Иконија,
21. Па му оде смјерно говорити:
22. "О мој бабо, Милутине кнеже!
23. "Откуд књига? Огњем изгорела!
24. "Те је учиш, а сузе прољеваш?
25. "Што л' ти тако жалостиво пише?"
26. Ал' говори кнеже Милутине,
27. "Ћери моја, дилбер Иконија!
28. "Књига јесте са Загорја равна
29. "Од проклетог паше са Загорја,
30. "Хоће паша нама на конака,
31. "Па ми иште тридесет одаја
32. "И у њима тридест ђевојака
33. "На његових тридесет делија,
34. "Тебе иште на бијелу кулу,
35. "Да те љуби за живота мога;
36. "За то плачем и сузе прољевам."
37. Али вели дилбер Иконија:
38. "О мој бабо, Милутине кнеже:
39. "Ти очисти тридесет одаја.
40. "И готови господску вечеру,
41. "Не брини се за моје ђевојке,
42. "Набавићу тридест другарица;
43. "Ја ћу бити на бијелој кули."
44. Кад ђевојка баба научила,
45. Она узе дивит и хартију,
46. Те написа књигу на кољену
47. Побратиму Новакович-Грују:
48. "Побратиме, Новаковић-Грујо!
49. "Како тебе ситна књига дође,
50. "Одмах избер' из ваше дружине,
51. "Побратиме, тридест младих друга,
52. "Којино су као и ђевојке,
53. "Хајде шњима на Грахово равно
54. "А нашему пребијелу двору."
55. Кад ђевојка књигу написала,
56. На вришко је Грују оправила.
57. Кад хајдуку ситна књига дође,
58. Намах викну у своју дружину;
59. Скупи му се тридест младих друга,
60. Сваки бјеше љепши од ђевојке;
61. А поскочи челебија Грују,
62. Па довати лака цеврдана,
63. Оде право на Грахово равно,
64. По акшаму стиже у Грахово
65. А пред кулу Милутина кнеза;
66. Дочека га дилбер Иконија,
67. Руке шири те г' у лице љуби,
68. А дружину у бијелу руку,
69. Одведе их на бијелу кулу,
70. Па отвори попете сепете,
71. Те извади рухо ђевојачко,
72. Те обуче тридесет хајдука,
73. Па их води у тридест одаја,
74. Али вели дијете Груица:
75. "Браћо моја, тридест мојих друга!
76. "Сваки сједи у својој одаји,
77. "Па кад дођу пашине делије,
78. "Љубите их у скут и у руку,
79. "Отпаш'те им свијетло оружје,
80. "А служите вино и ракију,
81. "А слушајте моје Даничкиње:
82. "Када пукну на бијелој кули,
83. "Ја ћу онда пашу погубити,
84. "А ви сваки свога погубите,
85. "Па хајдете на бијелу кулу,
86. "Да видите што ј' од паше било."

87. Одведе их дилбер Иконија,
88. Растури их у тридест одаја,
89. Па се врати на бијелу кулу,
90. Те извади своје рухо дивно,
91. Те облачи дијете Груицу:
92. Обуче му танану кошуљу
93. Са сувијем узведену златом,
94. А на ноге гаће сандалије,
95. А на плећи три кавада жута,
96. А по њима три ђемера златна,
97. Око грла три ситна ђердана
98. И четврту мрежу од бисера,
99. А на ноге местве и папуче,
100. Па су местве златом шиковане,
101. А папуче сребром потковане;
102. Кад обуче дијете Груицу,
103. Тад' га покри златали тулбенгом,
104. Па се уња млада загледала,
105. Па ми оде млада говорити:
106. "Лијеп ти си, мио побратиме!
107. "Та љепши си од мене ђевојке."
108. Тек што они у ријечи бјеху,
109. Стаде звука мермерли калдрме,
110. Ето иде паша са Загорја;
111. Кад опази дилбер Иконија,
112. Затвори се млада у ризницу,
113. Грујо оста на бијелој кули
114. Чекајући пашу Брђанина.
115. Мало било, за дуго не било,
116. Ето паше уз бијелу кулу.
117. Пред њим иде Милутине кнеже,
118. И он носи вењер и свијећу.
119. А за пашом тридесет делија:
120. Присрете их Новаковић Грујо,
121. Љуби пашу у скут и у руку,
122. Он Груицу међу очи чарне,
123. Па говори Милутину кнезу:
124. "Врат' се, кнеже, с мојим делијама,
125. "Те им подај господску вечеру;
126. "Ја ти не ћу ништа вечерати."
127. Тад' се кнеже натраг повратио,
128. Он растури тридесет делија
129. У његових тридесет одаја,
130. А даде им господску вечеру;
131. Но да видиш паше Брђанина!

132. Оде скидат' господске хаљине,
133. А Груица намештат' душеке:
134. Кад се паша с рухом одлакшао,
135. А он паде на меке душеке,
136. Па говори Новаковић-Грују:
137. "Сједи доље, дилбер Иконија,
138. "Да преноћиш са мношом у душеку,
139. "Па ћеш бити млада пашиница."
140. Сједе Грујо на меке душеке
141. Но да видиш паше Брђанина!
142. Одмах Груја задиркиват' пође,
143. Завлачит' му руке у пазуке;
144. Но се хајдук није научио,
145. Па се скочи на ноге лагане,
146. Узе пашу за бијелу браду,
147. А поче му тихо говорити:
148. "Стани курво, пашо са Загорја:
149. "Није ово дилбер Иконија,
150. "Већ је ово Новаковић Грујо!"
151. Па потрже пињал од појаса.
152. Закла пашу на бијелој кули,
153. Па истрча кули на пенџере,
154. Те опали двије Даницкиње,
155. Хабар даде у своју дружину;
156. А кад чуло тридесет хајдука,
157. За бритке се сабље доватише,
158. Погубише тридесет делија,
159. Од њих пусто одузеше благо,
160. Па одоше своме харамбаши,
161. Да га виде на бијелој кули,
162. Шта је њима с пашом учинио;
163. Али Грујо пашу погубио,
164. Па он сједи на бијелој кули,
165. Те он пије црвенику вино,
166. А служи му дилбер Иконија.
167. Када дође тридесет хајдука,
168. Поскидаше рухо ђевојачко,
169. У своје се рухо обукоше,
170. Па сједоше за софру готову,
171. Вечераше господску вечеру;
172. Ал' ето ти Милутина кнеза,
173. И он носи шест стотин' дуката,
174. Те их даде челебији Грују:
175. "Нај то тебе, мој посинче Грујо!
176. "Пола тебе, а пола дружини,

177. "Што сте мене у невољи били!"
178. За њим иде дилбер Иконија,
179. Она носи тридесет кошуља,
180. Те дарива тридесет хајдука;
181. Побратиму Новаковић-Грују,
182. Њему даде златна бошчалука,
183. И даде му од злата челенку,
184. Па их здраво натраг повратила
185. Поочиму Старини Новаку,
186. Њему млада бјеше оправила
187. У јабуци стотину дуката,
188. А сувише чичи Радивоју,
189. Оправи му сабљу бабајкову,
190. Па овако млада говорила:
191. "Ето, побро, дара свакојака,
192. "Што си мене био и невољи."
193. Па се с Грујом у образ пољуби,
194. Грујо оде гори Романији
195. А ђевојка на бијелу кулу.